Казала мати колись-то:
"Як на світ привела тебе, сину,
гляділа в твою колиску
ніч передрозяно-синя.
І у вікна — навстіж — вітер пахтів
полином, деревієм і чебрецем,
а відблиск зірниці палахкотів
над твоїм, дитино, лицем.
І як ясен місяць було
твоє, мій сину, чоло.
І назавжди в чутливість твоїх зіниць
влився чистий колір зірниць…

Де б ти, сину, не був відтоді —
В щасті, коханні, негоді,
праці, терпінню, бою,
заповідь пам'ятай мою:
з ясним чолом,
з чистим зором —
вмерти не сором!"